

Hjalte, bryllupsgrisen

Att man snöade in på grisar hade inget med emotalaborerna att göra, eller ens statyn på Paltzar von Braten, riksdikets planör, som stog där och stog breve. Man hade bara inte fått protein på evigheter och var väl tvungna att sublimeras detta en smula.

En knipa¹ hade lyft i Mättern när dom var på väg in i stan och hela glitterscenen hade gjort kvartetten lätt sangvinisk till sinnes. Men glittret hade upplösts, som glitter har för vana, och samtalsämnet var nu åter detsamma som före knipan.

– Om vi hade anat en biologisk medvarelse med ett tämligen avancerat känsloliv bakom den på tok för billiga filén i charkdisken skulle vi möjligen ha engagerat oss i produktionen, utlät sej Swingx.

Ingen kunde som Swingx få en truism att framstå som upptäckten av ett nytt grundämne.

Men, när det nu var som det var.

Dom svinaktiga rapporterna kom ju nu en gång med jämna mellanrum, sen decennier lika förutsägbara som mul- & kräksjuka, börsfallandesot och bulempi fa so la ti do, och kanske var harmen och okunskapen som alltid luftades en tid efteråt verkligen verklig och inte fejkad. Suggor med liggsår, liggsår med suggor, grisar smaskade av sina medfångar, ett liv i trängsel och panik, utan slut. Det lät som en dag på kontoret. Men nu var det grisen.

Vad nu det var för nånting, egentligen.

Fanns Grisen? Man såg den ju aldrig, blott dess klövar, spjäll och rumpa, i förädlad skick. Så långt bort var den. En närmast mytologisk figur, på god väg att kvala in i övertrons letargiska lulleland och juletid ersätta Jiiises och Tåmten. Overallt men ingenstans, liksom.

Ja Swingx var det, och Avestaforsens brus och Nödlund och Vägrén. Man satt på torget och pustade. En het dag i maj, när tid och rum smultit samman till torgdag och gruppen hade köpt sej frallor och primörer. I egenskap av Swärjes moloknaste stad har Emotala en fördel gentemot alla andra orter: man kan när som helst lämna den och aldrig få det moloknare nån annanstans.

Innan dom gick sin kosa ställde sej Nödlund att begapa Paltzar. – Fan va han såg arger ut då, konstaterade hon. Gubben höll nåt rör i famnen, det var väl ritningen på diket. – Eller ett periskop, när man grävt sej ner en bit, föreslog Avestaforsens brus. – Lökpringles, trodde Vägrén. (Samurajsvärdet i andra nypan då? Outgrundligt.)

Nå. Men Grisen. Grisen lämnade dom inte.

Vad var det med Grisen, som gjort den så hemlig?

Grisen hade blivit fabel och fiktion, på riktigt, i människans skämmiga medwurstvetande. Inget konstigt med det. En gammal beprövad krysten tradition detta, och jidrisk och muselmanisk, för att nu hålla sej till Wärsterlandet, Aftonlandet, där synsättet har varit en grundbult i slaktmasken för vår så kallade civilisation, nämligen vurmen att sätta människan främst och ringakta eller ignorera andra livsformer. Och så länge den distansen bestog skulle förstås hanteringen fortgå i dessa Gris- & för den delen Höns- och Ko-Auschwitz, liksom förnekelsen av dom, i form av massiv kollektiv förträngning; så det så, ho ho ho, rap och fis och stilla natt natt natt och amen.

Så att det var inte utan att en idé grodde i Nödlund. Hon loskade eftertänksamt på den öchötska stenläggningen.

Nämligen: att man i den organiska representationens namn borde ge grisen ett fålkupplysande ansikte, och inte som nu bara ett välsmakande arsle.

Fattade dom?

Jo jo ...

Strax fick hon med sej både Swingx och Avestaforsens brus. Och Vägrén, som nyss strandat med skruvmejselprojektet², han var ju liksom lös och ledig han med, och hungrig! så att nu samfällt bolaget GRISHARMEN bildades. Ja ja, om inte på papper direkt så i andanom.

Sen stog det inte på förrän Swingx och Vägrén kom in på det spåret att man kunde slå ihop ett och annat.

A. Fålk måste för det första upplysas om hur Grisen ser ut. Lära sej identifiera den. Kort sagt: fatta att den finns. Internalisera Grisen.

B. Det borde helst ske vid en publik sammankomst av avsevärt slag, så att kampanjen finge genomslagskraft.

När detta var sagt gick det som en vindkåre över torget. Åtminstone genom kvartetten.

Man utbytte blickar, som det heter i romaner.

I helvete: man tittade på varann.

Man tände en cigarett, som det heter i meningslösa romaner, nerlusade med dialog och lik och arga män snart lik bakom persienner.

Nä, det gjorde man inte, för det behövdes inte i sammanhanget. Plus att röllikeknastret var slut sen länge.

Hursomhelst. Saken var biff – eller kotlett då – och klar som is. Alla begrep. Genast.

Ty vad hade man välan framför sej om icke den förmälning som strax skull' stånda. Allt uppå Fumlige Slåttet. Om sommar'n den fagra.

Jajjamän. Dit skulle Grisen föras!

Vidare spinoff-effekt fick Nödlunds beskrivning om dylika offentlighetssatsningar i forna tider. Närmare bestämt när hon målade upp kröningsoxen. Den som förfärdigats åt gamle Erka Dubbelsju, ja Erik den fjortonde, om dom mindes honom, lutspelaren, tecknaren och massakrören av exempelvis invånarna i Ronneby med mycket mera annat på CV:n.

Man tog helt enkelt en helstekt ox och gav åt fålket. Eller man och man, köksavdelningen. Eller enkelt och enkelt. Eller eller och eller – man knökade oxen full med mindre djur, kokta, halstrade eller på annat vis anrättade, med huvvena utstickande ur hål i sidan på oxen runtom hela härligheten: kultingar, harar, ankor, svanar, fasaner och morkullor och fankenvetallt av fyrfota och bevingat och befemat, och dom djuren i sin tur proppade med mindre varelser med fullt av smaskens av alla dom slag: kräftor och gäddor och abborrar, pajer och pastejer och grejer. Ärtmos och konfekt. Ostron och hasselnötter. En enda biomassa. Åt massan.

Ja, varför inte! En bryllupsgris. Ett vigselvin.

Det kribbade och pymlade av iver i dom fyra kumpanerna.

Och djuret borde förstås späckas med livsmedel från kongarikets alla hörn, som ärebetygelse åt sässan och hennes gube från deras såta undersåtar.

Man sloge här många flugor samfällt:

Grisen som idé och kropp finge visas opp.

En gåva värdig ett frossarrike gåves.

Det bleve för utländska gäster att ta del av värdlandets mångskiftande kulinaria.

Notera konjunktiven ovan. Ett särdeles tillämpligt verbmodus i begynnelsen av ett entreprenörskap.

Man vet trots allt aldrig om saker och ting går i lås.

Nå i alla fall.

Swingx och Vägrén skulle fixa råvaran.

Avestaforsens brus skulle eventuellt komponera ett kärlekspoem. Kunde han tänka sej.

Mer eller mindre på skämt hade allt framlagts. Men ju närmare man traskade Tjockhult eller Stora Maktböle desto verkligare tycktes dikten bli att genomföra.

Man kunde inte släppa Grisen. Man låg i halvt instörtade lador med månen i ansiktet och karvade vidare på den. Man fyllde den med jordens alla

läckerheter. Man gick med hungern slitande i tarmarna och ältade den med söt saliv.

Som alltid höll man sej på behörigt avstånd från linken och alla ilarna. Man hade inte bråttom. Och nu hade man tröst och sällskap. Grisen var med.

– ”Kärleken är som en bytta med vin / Skvalpande, röd och stor som ett svin ...”, kvad Avestaforsens brus.

– Njaa ..., tyckte Nödlund.

Redan i Rumba började man omsätta teori i praktik. Vägrén spectrade till en polare om nasse nöffs anskaffande. Fick svar direkt. Jodå, kontakten kunde skaffa fram en gris, svart, nema problema. Billigt och bra. Transport fritt å pendeltåg.

Till Nödlunds förvåning stog hennes gamla lya i Lingonbergen kvar från tiden före upploppen, och nyckeln passade. Det var knappt till att tro. Hon bjöd mer än gärna in hela kompanjonskapet att bo där tills vidare.

Nu gick några dar, som man säger. Ett par dar efter kvartettens ankomst till huvudledningsstaden anlände Grisen, och den var verkligen svart, inte bara till köpesumman. Och så stor att man ryggade. Den var tillika död. Stendöd. Vilket inte borde ha förvånat nån, men ändå kom som en smärre chock. Man hade gärna velat träffa den. Nu var det försent. Nåja, man hade den på närhåll i villket fall och kunde studera underverket noga. Och, om den hade levat – hur skulle man ha tagit livet av den? I en tvåa i Lingonbergen. Det fick väl finnas gränser.

Medan Avestaforsens brus och Nödlund beundrade grisen på parkettgolvet och funderade på metoder att få härligheten att stå på egna klövar även i det hinsides så att säga, var Swingx och Vägrén ute och drog i trådar. Ryckte i gamla försänkningar. Borta hela dagarna var paret och hade varje kväll med sej nya personer och attiraljer.

Först av allt: en storkökskyl som rymde Grisen. Kylen tog upp halva vardagsrummet och fick hissas upp via balkongen. Teven åkte ut, den ingick i dealen. Men vad gjorde det. Med en livs levande nä nå men livs död gris i sin närhet behöver man ingen teve.

Ingen hade varit så nära en dylik förut. Dess storhet bara växte. Det var verkligen en underbar varelse. Och hög tid att fålk i allmänhet fick den presenterad för sej. Den hade en näsa som ett eluttag längst fram och en skruvad snurr på svansen längst bak. Nå det visste man förstås, men det är en sak att veta och en sak att verkligen. Ett mycket egendomligt djur. Uppdraget att ge swänka fålket en skådegris framstog bara allt nödvändigare.

Ombud från skilda branscher och gebit och kultursfärer kom och gick i Nödlunds tvåa.

Nickningar, handslag.

Intressenter, eller bara intresserade.

Projektet växte. Drabbades av snöbollseffekten. Sponsorer dök upp. Värsterorts Hemslöjdsförening. Swänsk-Ugriska vänskapsförbundet. Sålina Basket. Sålina Korv.

Det ena gav det andra.

Men stommen och stadgan i bryllupsgrisens utrustande var förstås dom kontakter som etablerades med Hushållningssällskapen ute i länen. Vägleda av dessa tog man sej nu an späckningen av Grisen. Specter och fån gick varma.

– Vad ska den heta? undrade Swingx.

– Nåt ... varmt å vänligt, sa Nödlund.

– Nåt kaxigt samtidigt.

– Hjalte, sa Vägrén plötsligt. – Det är både hjälte och mjälte. Och allt liksom.

– Fornnordiskt namn va? sa Avestaforsens brus.

– Hornmordiskt, sa Swingx.

– Sak samma. Snyggt. Hjalte ... Well. Schysst.

Runtom hela hyddan skissades först alltings utplacering med krita, Grisen hade då först rakats; skållats och skrapats efter gammal god sed. Avestaforsens brus och Nödlund hade löst frågan med Grisens permanenta stående sålunda: en träbock inkörd under djuret, så att klövarna nätt och jämnt nådde parketten.

Varje afton åkte Grisen in i kylan och varje soluppgång baxades den ut igen.

Allteftersom råvarorna anlände pyntades Hjalte-Grisen. Och ju mer han smyckades, desto mindre Gris och mera Hjalte blev han.

I magen byggdes innanmätet så sakteliga upp av jams och fjolårspotatis och annan bukafylla.

Bruna bönor.

Pärsisk dolma, i många varianter.

Maracuya, carambola. Kokos, kikärter, gurkmeja. Vitlök, persilja och koriander.

Varefter man träcklade ihop'et med vildsvinssouvlakis från Wärstergötland, på spett av citrongräs.

Falafel från Närsta klämdes smakfullt fast mellan klövarna.

Sen stack snart nyllena av årets första makrillar upp på ömse sidor ryggen, som fjällen på en dieselskimrande rökt dinosaur.

En trafikdödad ekorre från Surmlann apterad i höger bog flankerade en skogshare från Gröms i vänster dito; bägge fyllda med älgskav, couscous och räkor³, späda nässlor, rucola och kat, och prydda med kragar av enris.

Av Wärsterbottenost snidades små stiliserade renhuvuden för anbringande här och där.

Plus så mycket, mycket mera annat att bara hälften vore en tredjedel.

Man anordnade öppet hus i Lingonbergens Skola och fick många barn att skänka godis och annat till utsmyckningen. I gengäld fick lingonbergarna, via

video, för första gången i sina liv skåda en tvättakta gris.

Som nu hade börjat lukta lite ... fränt. Men det var ju också många ingredienser inblandade. (Man borde kanske ha grillat den innan man började? När ska man egentligen grilla? Före eller efter? Det tycktes finnas flera riktningar här. Saken fick bero tills vidare.)

Så var det mesta klart. Bara en sista touch återstog – den sirliga sadeln av scånsc spettekaka som skulle kröna verket. Den hade beställts extra stadig för att stå pall för hårda tag, i den händelse nån adelsbatting fick för sej att ta en ritt på underverket.

Bryllupsgrisen Hjalte.

En syn för gudar.

Den var rent indisk i sin brokighet och faraonsk i sin måttlöshet. Nimbusen på en och samma gång morsk och utsorgsen.

Små däggdjur och duvor och blandade parktrastar stack ut sina norra överallt. Kurbitsrankor i rosa kristyr och wasabi slingrade sej som ett bortglömt, gemensamt världsalphabet mellan bulnande kroppkakekupoler och djupt förankrade snålännska isterband. Gammal julaknäck intryckt här och där blänkte som diamanter.

Överallt där utrymmet tillät kördes äppleklyftor och hel ingefära in. Äpplena var av den gängse marknadsstalinistiska sorten, Äpple Rött och Äpple Grönt, mera vattentransport än pomologi⁴, men fick duga. ("Kanske kunde man ta sej an Äppet i nästa satsning?") Då är det mer drag i granatäpplen, och visst, såna togs också i bruk.

Längst fram, i halsgropen på Hjalte, stack ett helstekt rådjurskid ut skallen och konkurrerade om utsikten, med en järpe i gapet. Och vad hade detta lilla spräckliga fjäderfå från dom döslännska skogsträskan i sin tur i näbben om inte en helt liten honungsglacerad mandelbiskvi, med en torkad

berberis som garnering (i brist på vinbär, i anseende till säsongen).

Då, när i princip allt var klart, ringde den fälkkäre biskop Promëthius från ärkestiftet. Detta var en så fin och medmänsklig gåva, kurrade han, len på stämman som en kanderad viol. Swänska kyrkan ville hemskt gärna vara med på ett horn, nä va sa han, hörn. Han hade också talat med sina otrogna med ändock bröder i Jidriskas försvamlingen och den Muselmaniska. – Så låtom oss göra detta till en sant ekumenisk gris, avslutade biskopen sin harang i telefån. – Det finns ingen plats kvar, sa Avestaforsens brus. – Ingen plats? – På Grisen. Allt är upptaget. Tror jag. Vänta lite.

Avestaforsens brus försvann från fånen och kom sen tillbaka.

– Nä, minsta fläck av Hja –, öh Grisens kropp är upptagen, bekräftade Bruset. (Han höll på att försäja sej den jumlingen; namnet skulle ju hemlighållas till avtäckningsceremonin på Slättet.)

– Men ... men , protesterade biskopen. – Rällijonen då? Våra vördade värden?

– Det finns kanske en möjlighet, sa Avestaforsens brus.

– Det finns alltid en möjlighet, sa biskopen.

– Är du så säker på det? genmälde Brusan.

– Till saken. Får vi nån annonsplats på gåvogrisen eller ej? ville prelaten veta.

Nu förhöll det sej så att det enda utrymmet på Hjaltes kropp som inte var upptaget, det var en del som inte alls var kropp, eller, nogare taget: var frånvaro av kropp. Tomhet, luft. Ickemateria. Nämligen det lilla rövhålet längst bak, under den sinnrikt skruvade svansen. Ett hål alltså, tvärsenot fläsk och massa. Men om dom tre samfunden kunde samsas där, så visst ginge det att ordna. Försäkrade Avestaforsens brus. Och som symbol för den gäckande, för att inte säja flyktiga anden? Kanske

inte alls dumt. Det kunde ske med finess, detta, o ja. Man kunde i sann samförståndsanda exempelvis aptera en treklöver i slutkryssset. Och varför inte spritsa dit ett kors, en sexuddig stjärna och en månskära på dom respektive bladen. Ja, nä, det fanns många möjligheter att fylla hålet med.

Biskopen blev ställd. Han fick tänka på saken. Måste nog prata med sina bröder först.

– Eller nej förresten. Vi tar den platsen. Vi bokar. Det är bättre att vi bokar nu. Så kan vi hellre avboka sen i såna fall.

– Okej, sa Avestaforsens brus. – Då är det fullbokat.

Och så blev det.

Hjalte, bryllupsgrisen, var sålunda fix och färdig. Späckad från topp till tå, från norr till söder, öst och väst, med fågel, fisk och mittemellan. Alla kulturer och kulinarier representerade.

En knapp månad återstog nu till bryllupet. Med viss möda pressade man in Hjaltegrisen i storkylen och stängde om härligheten. Den luktade vid det här laget ganska så ... *så*.

Att sen säga att projektet gick om intet är att vara orättvis. Inte heller stämmer det.

Men – för den som måhända sov sej igenom detta spektakel – följande hände:

Överräckandet av fålkets gåvor till sässan och gemålen skulle som bekant ske vid en pompig ceremoni på Slättsgården i juni. En vecka före detta datum stormades Nödlunds lägenhet av Dysfunktionella Inkräktsstyrkan, i samarbete med Swärjes Otympliga Kommitté, Fläskodlarnas Intresseorganisation, Svidpank och Lantarbetarförbundet. Man fann emellertid en tom lägenhet. Nödlund med vänner hade tipsats om razzian och hunnit sätta både sej och Hjalte i säkerhet.

Pölösön gjördö börö sött jobb.

Otympliga Kommittén fruktade att rikets rykte skulle fläckas om en s.k. gris förekom på samma tillställning som dom noga utvalda ungdomsambassadörerna för idrättsrörelsen.

Fläskodlarna befarade såklart sviktande karrékonjunkturer.

Panken befarade allehanda turer.

Facket visste inte riktigt, men bäst att helgardera.

Men Hjalte och hans fyra vänner gäckade sen alla förföljare och glädjedödare ända fram till Slåttgården och blanka överlämnandets minut på förmålningens förgyllda förmiddag.

Bryllupsgrisen var vid det här laget stadd i en rent herkulisk förruttning och osade som en hel kyrkofullmäktige efter surströmmingsskiva och VVS-haveri. Man hade krängt en liksäck över Hjalte, en XXL, snodd från Livgardet till flodhäst ute på Jurgårn och kamouflerad med allsköns blommor och blader i akryl och all hast.

Fanfarer. Utlännska medier. Kulörta ... grejer. Undersåtar och överdrifter. Rixdaxledanötter. Alliansmissionen; avregleringskansliet. Skolklasser, flaggor, vimplar, snor; falsk och äkta. Attackhelikoptrar från Määnpower bevakade allt från ovan.

En spänd för att inte säga dryg förväntan. Sannerligen en dag att minnas! Alla dom ävuropeiska håvleverantörerna var tillstädes. Böcklingham Palace. Würstendömena Schnittenstein och Lyxenburg. Ganskdanska krondillsparet och norsktorska pungafamiljen i sin egen olja och sist men inte minst huset Hollandäs första dam lady Genever.

Men just som det var Hjaltes tur att avtäckas och defilera framför sässan och hennes förmälte gemål – störtade Swingx fram till en mikrofon för att hålla ett simultant tal till fålket om Grisens natur och kultur. Det kuppärtade i detta fick fart på bemanningsmännen i sässans eskort så att ett allmänt

tumult av handgemäng och fotarbete uppstog. Från skyn öppnade Määnpower eld med sina carlgustafssprutor. Som genom en blunder träffades ingen av undersåtarna, men den jäsande Hjalte flög i luften innan nån hann säga kilopascal en gång och innan nån närmre presentation av den omsorgsfullt späckade kärleksgåvan alls hann verkställas. Ett lugubert och stinkande regn av representativ biomassa smattrade ner över Slåttgården. Sässan skrek, gemålen skrek, alla skreko. Och inte en umbrella i sikte. Swingx låg krampande på kullerstenen, hon höll fortfarande mikrofonen i handen. – Det var en gris! skrek hon genom högtalaranläggelsen så att det dånade ända bort till Stegelbacken och Benvita Bergen, – En helt vanlig mörkad gris!!! Vår avsikt ... vi tänkte ... Sen övermannades hon av bemanningsföretagen och släpades bort.

Men Vägrén, som bakom en kanonlavett hittade det enda som gick att säkerställa på Hjalte, nämligen den grinande skallen med sin maruckanska kiwano ännu intakt i gapet, flög upp på en vaktkur och tryckte fast huvvet på huven, till allmänna hopens beskådan. Inte många ögonblick fick denna scen relaxa i nuet förrän både Hjalteskallen och Vägrén slets ner och undanskaffades, men tillräckligt länge för att pressen skulle hinna knäppa sina knäpp och Hjalte bli Hjalte med hela den globala glopubliken.

Det fanns knappt nåt kvar av Hjalte, men just därför blev han desto intressantare. Om huvvet på en gris såg ut så här – hur skulle då inte resten? Så fungerar människan nämligen att hon vill ha mer av rubbet. Och så kom hela saken att rullas upp, som en sylta.

Och kanske glömde man inte Grisen i första taget. Eller så gjorde man det.

Men Avestaforsens brus och Nödlund, dom hann slinka undan innan massarresteringarna började och försvann från stan.

I nio dagar och nio nätter gick dom, söderut, mot nya mål.

Stjärnorna svettades ljus. Luften svajade av signaler. Form och mellanrum brottades.

I en förslyad hagmark glimmade lysmaskar⁵ i mossan, trotsande all rödlistning.

Fjädermyggen bolade. Stensötan sög fukt.

Det inget mänskligt öga såg pågick. Allt rusade i slowmotion genom allt.

¹ I tidernas urslam, i Kalevala, kom en knipa flygande. Ja inte trångmålet, då, där, än, riktigt, utan fågeln; dykanden, buffelskallen, ”den klingande”, *Bucephala clangula* av homo sapiens långt senare benamnad. Då stack himlatärnan Ilmatar, hon som av leda nedsänkt sej till havet, nu havande med havet, hon stack alltså uttråkat men kanske också lite nyfiket upp sin mjälla knäskål ur böljan. På denna klippa redde sej fågeln ett bo. En liten frossbrytning av värdinnan längre fram får emellertid fågeln att tappa sina ägg i vattnet. Av denna sörja skapas världen. ”Smulorna blev sköna smycken, / bitarna beundransvärda, / äggets underdel förvandlad / till vår moder jord härnere, / äggets överdel förvandlad / till den höga himmelskupan / Gulans överdel blev solen / som belyser oss om dagen, / vitans överdel blev månen / med sitt matta sken om natten.” Sen dess flyger knipan varje morgon inifrån skogen ut till arbetet i sjön. Bor i ett övergivet spillkråkehål. Pärluggla har nog också huserat där (kvarlämnade ljusfläckar). Knipan fiskar och flänger och står i, som alla. Vingarna låter plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plirr-plyrr-plik så att man nästan tror att det kom från strupen, som om dom upphetsat ville klaga över något, buffelparet; kanske att människan drar den ena hjärnvägen efter den andra över prärien och i grund och botten skiter i prärien och flår prärien utan att ta till vara innehållet.

Men det är alltså vingarna.

² – Nä skruvmejseln med två mejselhuvven blev aldrig den succé vi hoppats på, erkände Vägrén, pionjären bakom. Visserligen fick man fart på sysselsättningen i ett initialskede, och nån brist på beställningar rådde ju inte efter den mycket framgångsrika för att

inte säga semiaggressiva marknadsföringskampanjen. Överlag var tongångarna bilateralt optimistiska, ja det fanns dom som såg för sej en världsomspännande hantering. ”Vad en kan göra må icke två”. Det fanns nåt närapå paradigmvältande i uppfinningen. Ett helt nytt segment – ytterst sällan att det uppstår. Komponenterna var därtill enkla och få, underleverantörerna likaså, vilket alltid är gynnsamt för logistiken, särskilt vid instabila världslägen. Näringsministeriet hade saken på sitt bord. Bordet blänkte. Om vi nu med detta verktyg inte bara kunde ta oss in i tredje världen, utan även fjärde, femte, och vidare, kanske ut i rymdprogrammet, resonerade man. Vad följer då inte efter. Som en svans av synergier. Efter kort tid rann dock projektet ut i sanden. Lokala, det vill säga globala, traditioner visade sej alltför svåra att överbygga – samma gamla bakåtsträvare återopande samma gamla tröga fysikaliska lagar. Därtill uppstog samarbetsvårigheter – något som dock i det längsta tillbakavisades av både gnosjöandar och betalkroppar. Vad göra. På bangården stog redan förti containrar. Regeringen in. Regeringen ut. Friktion. Rökutveckling. Det akutbeslutades om produkten att den måtte ingå i biståndsprojektet ”Hjälp till självhjälp”. Det gällde en av dom sista uttorkade flodkulturerna. Man saknade där sen en tid både flod och kultur. Man saknade både fisk och fiskeredskap. Det förstnämnda kunde ingen västvilja i världen råda bot på, möjligen det sistnämnda. Ty när spårhuvvena slipats ner till spetsar visade sej den tvåhövdade skruvmejseln med nordiskt askträ i greppet vara fullt användbar som ljuster, något kort kanske, men i en uttorkad flodkultur fullt dugligt; för att inte säga grillspett. Spetskompetensen hade återigen segrat. – Korv till araberna, sa Vägrén. Så kom det sej att jag fram till min död nej va säger ja hemresa medförde icke blott hakar och hyskor i kollektionen, utan även forskotterade portionskuddar med senap och ketchup. Dom där korvljustren kommer för övrigt att bli rena rama samlarobjekten, för asksjukan har ju sopat rent nästan vartenda träd nu, och handtagen går inte att få tag på längre.

³ Apropå räker! Under proppningsmomentet förtalte Avestaforsens brus följande: Vid en strategisk rondell i hans hemtrakt låg traktens gatukök. Som ... en lökring i rymden. Som ... äh skitsamma. Under bergena blå. Nå i alla fall. Lokalbefolkningen spädde gärna dimman efter lördagsdansen med en halv special där. Inklusive tjohosan-sallad. ”Varför säger I så um räksalladen?” undrade man lite förtörnat i luckan. Inte många visste det, men det hade varit den annars så melankoliske Jylling, blandnasaren, som myntat uttrycket på en av sina förbifotavandringar. Han trivdes väl där, i gammalt småslugt knalleland, och blommade. ”Varför kallar I den så?” ”Jo, det ska vi förklara”, svarade Säj minns du den sommar,

Jyllings följeslagerska en tid. Stoppade in huvvet i luckan: ”De e så förbannat lite räker i geggan att varje gång man hittar nån får man ropa tjohosan!”

Så låg landet. Eller länderna. Den rena och skära sanningen. En tjohosan-sallad. Få räker. Räker för dom få. Resten fülle.

Sålunda blir räkommendationen, och den ska det inte tullas på: räker till alla, mycket eller litet, efter behov och behag.

Och nu snackar vi inte om räker.

Sa Avestaforsens brus.

⁴ Eller titta på denna tomaten. Den är stor och tjockskalig och signalerar tomat lång väg (förutom en alarmerande brist på rött) men träd lite närmre så ser du små små ljusa prickar mot den blekröda blekheten. Ett grummel. Som på ett frostnupet hjortron. Något är sprängt i tomaten. Något har skenat i tomaten. Gå längre in i tomaten. Där är det övergivet. Hur smakar den? Den smakar vagt tomat, surrogat. Så som vi har lärt oss att tomat inte kan smaka mer än. Helt okej tomatsmak. I brist på annat (t.ex. en schysst frilandsgurka). Ty så som vi (har glömt att vi) (en gång) har lärt oss (minnas) att tomat egentligen (smakar) (smakar) (den inte)

⁵ En brinnande punkt. En fosforescerande glöd. Som nåt elektroniskt, spectergrönt. Den borde vara utrotad, men än har den inte rotats ut, lysmasken. Lyktan är en miss i hanteringen. En anakronism. En anomali.

Ett gnostiskt bloss i plundringens ortodoxa mörker.

Det sista fönstret till en annan värld.

Ett stick i ljugets tunga.

En snart igenväxt fist